

...nad koncem tištěných Lidovek

apomínání je mnohem
 ebezpečnější než popírání
 ragických kapitol historie, říká
 rozhovoru pro LN **Deborah
 Lipstadtová**. Proslavila se jak svými
 nihami, tak vítězstvím v soudním
 rocesu s popíračem holokaustu
 avidem Irvingem - mužem, jemuž
 isky vyšly dvě desítky knih.

**I V Praze jste už poněkoli káté. Kdy
 le sem přijela poprvé?**
 Ano, poprvé v srpnu 1969, byla jsem
 Václavském náměstí a dostala jsem
 sah slzným plněm.

Sobota 11. prosince 2010

Irvingova soupeřka

Před soudem stojí druhý český bloger

Muzikant Dan Šustr pronesl
 v mládí podle blogu Kateřiny
 Sidonové antisemitský výrok.

Židé nechtějí stavbu u hrobů

SLAVKOV U BRNA Vrchní zemský rabinát při Federaci židovských obcí v České republice žádá zastavení prací v areálu bývalého cukrovaru ve Slavkově a Brna. Tam archeologové tento týden odkryli kosterní pozůstatky – a zástupci rabinátu připomínají, že se v těchto místech podle ústní tradice nacházel židovský hřbitov. Společnost SPAR tam však plánuje otevřít obchodní centrum. „Vše řešíme se zástupcem židovské organizace,“ sdělil mluvčí Národního památkového ústavu a první návštěva ve mně zanechala větší dojem. Sedesátá léta, ale i po, když byli mnou...

Zdeněk Musil. Podle vrchního zemského rabína Karola Sidona úřady jedná jen s mezinárodní rabínskou organizací Atra Kadiša, nikoliv s vrchním zemským rabinátem. „Z chodníku je vidět šest odkrytých pozůstatků, z nichž minimálně dva jsou dětské. Pozůstatky jsou nehluboko pod úrovní podlahy někdejší jídelny cukrovaru,“ napsal areál, kterému se říká U Židovských hrobů, zpravodajský portál veslavkove.cz. Židovské náboženství zakazuje přemisťovat hroby a manipulovat s ostatky. Případná stavba obchodního domu na místě nálezu tedy může být problematická. Ústav archeologické památkové péče Brno nyní bude zkoumat, zda vyzvednuté kosterní nálezy pocházejí z dob napoleonských válek, ze zaniklého židovského hřbitova nebo ze zcela jiného období.

„V souladu se zjištěním expertů pak bude s kosterními nálezy naloženo důstojně a dle všeobecně respektovaných tradic. To znamená, že budou pietně uloženy na příslušném hřbitově,“ sdělil mluvčí společnosti SPAR ČOS Jan Vávra. Podobný problém v minulosti zkomplikoval například výstavbu parkovacího domu v Plzni. Archeologové na určeném pozemku našli osm hrobových jam, jež stavebníci nakonec překlenuli a zakryli geotextilií a materiálem.

Sidonová napsala v květnu 2008

ten s obrovským kamenem.“ Imenoval se Dan a „měl celkem úspěšnou kapelu“, kterou Sidonová v první neupravené verzi svého článku identifikovala coby Tichou dohodu. Když se Dana někdo zeptal, odkud prsten vzal, řekl prý: „To je po dědákách.“ Později ještě podle blogu Sidonové dodal, že si u nich za šálky nechali „nějaký Židi“ svoje šeci a už se nevrátili. A na další otázku, co se s nima stalo, prý odpověděl: „No přece vyříčili kominem.“

Prsten si prý u nich nechali „nějaký Židi“, kteří později „vyříčili kominem“

Sidonová přísahá, že je historikem a rádvi. Šustr ji naopak považuje za lež a poté, co se ho na ni podle slova ptali novináři, se rozhodl čtkovat žalobu. Oba akteři dokázali předložit nepominutelné důkazy. Verzi Sidonové podpořila na městské,

vznikla v roce 1986. Byl jsem tehdy ve 3. ročníku vysoké školy a jsi přitom zhruba stejně staří,“ zopakoval hudebník během odvolacího jednání. Sidonová u soudu připustila, že spletla, nic to ale prý nemění na pravdivosti jejích slov. Se spolužačkami se podle své útermi vypovědi stýkala i na vysoké škole a zmíněné setkání tak prý zjevně proběhlo později. „Neuvažovala jsem o časovém rovrhu, když jsem psala blog.“ Městský soud v září uvěřil Sidonové a její svědkyni Heroldovou. Soudkyně Řihová chce ovšem Heroldovou vyslechnout sama. K soudu má klíčová svědkyně přijít na konledna, kdy také asi pane verdikt. Jako první přišel k soudu spor blogera Michala Matouška s právníkem Martinem Ondřejtem. Ten přišel pod Matouškových blog reakcí: „Kdy si potomek, dejme tomu syn, přivede domů přítele, fetacku, kriminálního nebo echtovní cikánku, tak má právo být na místě...“

Obrázek 5 z 5

Autor: Karel Velický

U vzniku Lidových novin, které prý „znamenalý zásadní zvrat v české žurnalistice“ (viz Wikipedie) stál roku 1893 advokát židovského původu Adolf Stránský. Původní rodinné příjmení se neuvádí, ale „ti, kdo si mění jména“ volili, jak známo, často právě ta co možná nejčestější, např. **Luboš Dobrovský** býval Hamerschlag, Bencion Bať se stal **Stanislavem Budínem** atd. Mívali-li i dva posledně jmenovaní nemalý vliv na tvorbu tzv. veřejného mínění (jen jejich stručné životopisy stojí opravdu za přečtení, včetně osudů potomků a příbuzných!), pak **Adolf Stránský** a jeho syn Jaroslav zcela zásadní, jak koneckonců dokládá i zde citovaná „otevřená encyklopedie“ (otevřená jak pro koho, že?). Nepřehánáme příliš, řekneme-li, že to

právě oni podle vlastního zájmu a měřítka mezi Čechy a Moravany prosadili novou, dodnes povšechně uznávanou stratifikaci české společnosti na vrstvu lepší, vzdělanou, slušnou a inteligentní (vzorně buržoazní, zato vždy s nějakou tou bolševnickou ratolestí), totiž filosemitskou, a na n e k u l t u r n í antisemitskou luzu, hloupou, zakomplexovanou, deprivovanou, neschopnou, nenávistnou, záštiplnou, patologickou ssedlinu – za ta desetiletí je těch jako-odborných i neskrývaně pohrdlivých adjektiv ještě mnohem víc.

Už jen samotná koupě Lidovek proto značila, či lépe: stačila k tomu, aby se dotyčný nad takto vymezovanými spoluobčany – burany a jinými primitivy – cítil p o v z n e s e n (je to zkratka tentýž způsob, jaký se pro měkkou práci s davy využívá dodnes). O tom, co všechno dalšího oba Stránští a jejich noviny pro Čechy znamenali – a znamenají – bude nejen v těchto dnech dozajista napsáno dost a dost. My však při této příležitosti chceme ze zapomenutí vyzvednout řádky, jaké se jinde jen tak neobjeví...

Neznámý autor vysoce raritních *Zákonů života* (Brno: Soukup, 1934) na stranách 102 a 105 druhého dílu, když čtenáře vyzývá, aby sledoval činnost a působení tzv. „lepších Židů“, v nich varuje:

Příklad jeden za všechny: V ČSR v Brně je jeden největší vlastenecký Žid, který už se téměř veřejnosti ani za Žida nepovažuje. Považuje se skoro již jen za vlastence. Je ovšem velkým bohatcem, má největší tiskárnu, domy a kdoví, co ještě všecko [aby se majitelem velkých novin stala soukromá osoba, bylo v ČSR výjimečné]. Vedle toho spekuluje v politice a má zde až příliš veliký vliv, prý i na vyšších místech. Vydává noviny, lidové noviny. Čeští lidé je hodně čtou a považují je za jakousi elitu. Firma je ryze česká. A tak, předně: hezky, pozvolna, pěkně skrytě, nenápadně, je jeho novinami lid zpracováván, aby byl vstřícný k Židům, aby je ctil, aby je považoval za dobré, schopné, vynikající, za své dobrodince, kteří mu dávají práci, atd. Všecko židovské je tu vychvalováno, oslavováno, ať je to židovský průmysl, židovská banka, kdejaký židovský čin atd. Čtenáře těchto novin jistě ani nenapadne, že by mohl býti také jiný Žid než dobrý. Toto přesvědčení je mu nenápadně sužerováno, den ze dne. Přirozeně mu nakonec uvěří. A přirozeně, že jakákoliv nehezká pravda o Židech se tam neobjeví. Jen dobré, pěkné o Židech. Pozornost ode všeho zlého a zločinného, co činí, je soustavně odvrácena. Vystoupí-li kde někdo proti Židům, je jimi veřejnosti ihned líčen jako špatný, něco jako vyvrhel, pomatenec, hlupák. Je prohlédnut jeho život, sehnány o něm klepy, kdeco špatného se dá o něm sehnat... [zjevně i proto se autor uchýlil, snad na základě předchozí zkušenosti, k anonymitě a svou knihu z obav před pronásledováním raději podepsal jako Neznámý] Toto je jen několik slov o činnosti vašeho dobrého, lepšího, dokonce vlasteneckého Žida. Je to jen několik slov o jeho činnosti jako majitele jedněch lidových novin...

On už sám přívlastek „lidový“ ve výše uvedeném kontextu (elitní, lepší) odpovídá obecné

tendenci, ať už vědomé či nevědomé, zvrátit vše naruby, vykloubit a pak rozložit.* Jiný paradox: ač záhy „orgán Hradu“ – politické úvodníky a komentáře plně podporovaly hradní politiku TGM a Benešovu – těšily se LN zároveň pověsti „objektivního“, „všestranného“, „nestrannického“, zkrátka „nezávislého“ deníku! Všechna ta slavná jména literátů, „hradních novinářů“ a jiných opor společnosti k němu ovšem lákala nejen společenská prestiž, ale i výška honorářů, předpokládaná blízkost k prezidentským dispozičním fondům, konexe (styky jako „vrchol znalostí“) atp.

Po obnovení titulu renegáty (**Havel**, Dienstbier, Dobrovský, Ruml aj.) v samizdatové podobě, opět ve snaze stratifikovat, „dostat se *mezi lid*“, jakož i po převratu, kdy list začal opět vycházet legálně, jednotlivé redakce přes všechny personální, vlastnické a jiné změny, navzdory své bezvýhradné demo-liberální orientaci tuto pověst (ba kult) „nezávislosti“ oživily, živily a pro své od nového tisíciletí pozvolna řídnoucí čtenáře vesměs i udržely. Až do konečné likvidace. Že zároveň navázaly na zakladatelskou a předválečnou filosemitskou linii samo sebou neudiví, už v druhé polovině třicátých let nacionálové mluvili výhradně o Židovkách, neboť jak mezinárodní i vnitrostátní napětí houstlo, stávalo se to skryté, po dávkách odměřované, stále zjevnějším. Po devětaosmdesátém se už nemuselo tajit a snad ani odměřovat nic, jak se lze přesvědčit z hustoty zcela jednoznačných titulků (něco málo maličko z nich v obrazové příloze). Na *terra prohibita* jakékoli kritičnosti tu nemají obzvlášť vyladěný radar jen jejich autoři. Jak ve *Vabanku* s úsměškem říká Izraelita Dušek:

„Češi naletí na jakoukoli hlásanou humanitu, jen když se jim poklepe po rameni, toho je třeba využít. Zadrkat na strunu spravedlnosti a zároveň si něco vymyslet, aby měli alespoň nějaký komplex viny. Pak budou pochodovat podle našich not a ještě si budou myslet, že je to jejich národní písnička.“

Gój je prý **synonymum hmyzu...**

Poznámka:

* Plného jejího rozvinutí jsme ovšem svědky a obětmi až nyní, a naprosto nemusí jít o politická či kulturně-historická témata, i od titulků typu „vědci zjistili: spěte ve stoje, jezte vleže“ jsme patrně již jen krůček.